

தீராவீரநாடு

மார் 7

22-8-48

இதழ் 10

இந்தி மொழி வரலாறு

இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டம் நடைபெறும் இச்சமயத்தில், இந்தி மொழியின் வரலாறு தெரியாவிட்டால், பலர், நாம் மேற்கொண்ட போராட்டத்தைத் தவறாக எண்ணக்கூடு. ஆகலால், பேராசிரியர் மறைமலையே அடிகள் அவர்களால் சரித்திர அடிப்படையின் மீது ஆராய்ந்து எழுதப்பட்ட 'இந்தி பொது மொழியா என்ற நூலில் காணப்படும் 'இந்திமொழி வரலாறு' என்ற பகுதியை இங்கு வெளியிடுகிறோம்.

"இந்தி, உருது முதலான வடநாட்டு மொழிகளைத் தமிழைப் போல் பழைமையானவைகள் அல்ல; மகமதிய மதத்தவரான மொகலாய அரசர்கள் வடநாட்டின் மேற்படை எடுத்துப் போந்து, 'தில்லி' பட்டினத்தைத் தலைநகராய்க் கைக்கொண்டு, அதன் கண், அரசுவீற்றிருக்கத் துவங்கிய பின்னரே அம் மொழிகள் தோன்றினவாகும். 'மகமதுகோரி' என்னும் துலுக்க மன்னர் வடநாட்டின்மேல் படை எடுத்துப் போந்து இந்திய அரசர்களை வென்று அதனைக் கைக்கொண்டது கி. பி. 1175-ஆம் ஆண்டின் கண்ணதாகும்; அதாவது இன்றைக்கு 772 ஆண்டுகட்கு முன்னதாகும். அது முதல் துலுக்க மன்னரது ஆட்சியானது நாளுக்கு நாள் வேரூன்றி வரலாயிற்று. கடைசியாக 'மகமதுபின் துகலாக்கு' என்னும் மன்னனால் கி. பி. 1340-ஆம் ஆண்டில் துலுக்க அரசு சிலி நகரில் நிலைபெற்றது. அக்காலத்தில் தில்லி நகரிலும், அதனைச் சூழ்ந்த

இடங்களிலும் பிராகிருதச் சிதைவான ஒரு மொழி வழங்கிக் கொண்டிருந்தது. அப்போது அது வெறும் பேச்சு வழக்கில் மட்டும் இருந்ததல்லாமல், நூல் வழக்கிற்கு சிறிதும் இல்லை. ஏனென்றால், அது நாகரிக மில்லா மக்களால் பேசப்பட்டுப் பலப்பல மாறுதல்கள் அடைந்த வண்ணமாய் நடைபெற்று வந்ததனாலும், அறிவுடையோர் தோன்றி அம்மொழியைச் சீர்திருத்தி இலக்கண இலக்கிய நூல்களியற்றி எழுத்துவடிவில் அதனை நிலைப்படுத்திவைப்பதனாலும் அதற்கு அந்நாளில் நூல் வழக்கு இல்லை யிற்று. தில்லியில் துலுக்க அரசு நிலைபெற்ற பின், அவர் கொண்டுவந்த அரசி மொழி, பாரசிக மொழிச் சொற்கள் அம்மொழியின் கண் ஏராளமாய்க் கலக்கப் பெற்று, அவரால் அஃது 'உருது' எனவும் பெயர் பெறலாயிற்று. 'உருது' என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள் பாசறை, பாடி, அல்லது படை வீடு என்பதேயாகும். எனவே, துலுக்க மன்னர்தான் கைக் கொண்ட நகரையடுத்து முன்னமே பேசப்பட்டு வந்த பிராகிருதச் சிதைவான ஒரு மொழியில், தான் கொண்டுவந்த அரசிச் சொற்கள் பாரசிகச் சொற்களையும் மிகக் கலந்து தமது பாசறையிருப்பின்கட் பேசிய கலவை மொழியே அவரது காலந் தொட்டு 'உருது' மொழியெனப் பெயர் பெற்று நடைபெறலாயிற்று. இதனால் 'உருது' என்பது துலுக்க மன்னரது படைவீட்டு மொழியாய்

முதல் முதற்றேன்றி நடைபெற்ற வரலாறு நவகு விளங்கா நிற்கும்.

அதன்பின், நூல்வழக்குடைய தாய் இஞ்ஞன்று வழங்கு இந்தி மொழிபாசுது 'லல் லுஜிலால்' என்பவரால் உருது மொழியினின்றும் பிரிகுதச் சீர்திருத்தஞ் செய்யப் பட்டதெனறாது. இதற்கு முன் உள்ளதான பிராகிருதச் சிதைவு மொழியிற் கலக்க பாரசிக அரசிச் சொற்களை அறிவே யொழித்தத்ச், சமஸ்கிருத மொழிச் சொற்களையிடு தியாய் எடுத்துச் சேர்க்கு அவர் இந்தி மொழிகப்படுத்திய உண்டாக் கினா. இங்ஙனம் அவரால் ஆக்கப் பட்ட இந்தி மொழிக்கு, இதற்கு முன்னேதொட்டு நாகரிகமில்லா வடநாட்டு மக்களால் ஆங்காங்கு பேசப்படும் பிராகிருதச் சிதைவான இந்திமொழிக்கும் வேறுபாடு மிகுதியாய் இருக்கின்றது; அதற்குக் காரணம் என்னென்றால், முன்னையது வடசொற் கலப்பு நிரப்ப உடைமதா யிருந்ததாலும், பின்னையது அஃதின் றிப் பிராகிருத மொழிகளின் சிதை வாயிருத்தலுமேயாகுமென்பதனை நன்கு நனைவிற் பதித்தல் வேண்டும். ஆகவே, வடசொற் கலப்பினால் ஆக் கப்பட்டுச் சிறிது காலமாக இப் போது நூல் வழக்கிற்கு கொண்டப் பட்டிருக்கும் இந்தி மொழியை நம் தென்னாட்டவர் கற்றுத் தெரிந்து கொள்வதனால், இவர்கள் வடநாட் டவரெல்லாருடனும் பேசி அளவ ளாவிவிடக் கூடும் என்று சிலர் மடி கட்டி நின்று கூறுவது நம்மனோரை ஏமாற்றும் பொய்யுரையேயாம்.

இனி, மேற்காட்டிய கலவைப்புது மொழியான இந்தியிலுங்கள் உண்டான வரலாற்றைச் சிறிது விளக்குவோம். கி. பி. 1470-ஆம் ஆண்டு வரையில், அவ்வாறு இன்றைக்கு 477 ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த 'இராமானந்தர்' எனப்பெயரிய ஒரு துறவி, இராமனையே முழுமுதற்கடவுளாக வைத்து வழிபடல் வேண்டுமென வற்புறுத்திச் சொல்லி வடநாட்டின்கட் பல இடங்களிலும் இராம வணக்கத்தைப் பரவச் செய்து வந்தார். கல்கி அறிவில்லாதவர்கட்குப் பொதுமக்கட்கு, இராமன் தன் தந்தையின் சட்டனையால் அரசு துறந்து காணகம்வகி, அங்குந் தன் மனைபுகைப் பறி கொடுத்து அடைந்த அயரக் கதை மிக்கதொரு மனவுருக்கத்தையுண்டாக்கி அவனையெல்லாம் எனினிலே இராம வணக்கத்தின்பாற் படுப்பித்தது. இராமானந்தர் இராமன் மேற்காட்டிய பாடல்கள் தாம் முதன்முதல் இத்தி மொழியில் உண்டானவை; அதனால் அவருடைய பாடல்கள் அடங்கிய இந்தி மொழி நூல் 'ஆதி கிரந்தம்' என வழங்கப்படுகின்றது.

இனி, இராமானந்தர்க்கு பின், அவர் தம் மாணாக்கருள் ஒருவரான 'கபீர்தாசர்' என்பவர் இற்றைக்கு 430 ஆண்டுகளுக்கு முன் காசிரிசு தேன்றினார். நெசவு தொழில் செய்யுமா ஒரு மகமதிய குடும்பத்தில் இவர் பிறந்தவரென ஒரு சாராரும், ஒரு பார்ப்பனசு கைம்பெண்ணுக்கு இவர் பிள்ளையாய்ப் பிறந்து அவளற்கைவிடப்பட்டுப் பிறகு 'நீரு' எனப்பெயரிய ஒரு மகமதிய நெசவுகாரரால் இவர் எடுத்து வளர்க்கப்பட்டனரென மற்றொரு சாராரும் கூறுகின்றனர். இவரும், கடவுளை இராமன், அரி, கோவிந்தன், அல்லா என்னும் பெயர்களாற் பாடி வழத்தினார். ஆனாலும், கடவுள் பல பிறவிகள் (அவதாரங்கள்) எடுக்காரெனக் கூறுவது அடாதென்றும், இறைவனைக் கல் செம்பு கட்டைவடிவில் வைத்துவணங்குதல் பெருங்குற்றமாகுமென்றும், இத்து சமயக் கிரியைகளுக்கு சடங்குகளும் பொருளற்ற புன செயல்களாகுமென்றும் இவர் தம்முடைய பாடல்களில் மிகவுங் கடுமையாக மறுத்துப் பாடியிருக்கிறார். இந்தி மொழியின் ஒரு பிரிவான 'அவதி' மொழியில் இவருடைய பாடல்கள் பாடப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தியின் மற்றொரு பிரிவான 'மைதிலி' மொழியைக் கற்பவர்கள், 'அவதி' மொழியில் இருக்குங் கபீர்தாசரின் பாடல்களை எனினிலே அறிந்து கொள்ளல் இயலாது. தாம் இயற்றிய 'விப்பாத்திசி' என்னுஞ் செய்யுள் நூலிற் கபீர்தாசர் பார்ப்பனருடைய கொள்கைகளை மிகு கடுமையுடன் தாக்கி மறுத்திருக்கின்றார். கபீர்தாசர் இந்தி மொழியில் இயற்றிய செய்யுள் நூல்கள் பற்பல. இவர் இறந்த பின், இவர்கம் மாணாக்கர் இயற்றிய நூல்களும் இவரது பெயரால் வழங்கப்படுகின்றது. கபீர்தாசருடைய பாடல்கள் இந்திமொழியில் உண்டான பிறகுதான், அவ்வாறு சென்ற நானாறு ஆண்டுகளாகத்தாம் இந்தி மொழியின் ஒரு பிரிவுக்கு ஓர் ஏற்ற முண்டாயிற்று.

இனிக், கபீர்தாசருக்கு பின், அவர்தம் மாணாக்கரான 'நானாக்' என்பவர் 'சீக்கிய மதத்தைப்' பஞ்சாப் தேயத்தில் உண்டாக்கினார். இவருடைய பாடல்கள், பாஞ்சாபியும் இந்தியும் கலந்த ஒரு கலப்பு மொழியிற் பாடப்பட்டிருந்தலால், இந்தியைப் பயிலும் நம் நாட்டவர் இவருடைய பாடல்களையும் எனினிலே அறிந்துகொள்ள இயலாது.

இனி, இன்றைக்கு 480 ஆண்டுகளுக்கு முன், தர்பங்கா மாகாணத்தின் கண்ணதான 'பிசபி' என்னும் ஊரில் 'வித்யாபதி தாகூர்' என்னும் பெயர் பூண்ட வைணவர் ஒருவர் தோன்றிக், கிருஷ்ண மதத்தை உண்டாக்கி, அதனை வடகீழ் நாடுகளில் மிகவும பரவச் செய்தனர். இந்தி மொழியின் மற்றொரு பிரிவான 'மைதிலி' மொழியில் இவர், கண்ணனுக்கும் அவன் காதலி இராதைக்கும் இடையே நிகழ்ந்த காதல் நிகழ்ச்சிகளை விரித்துப் பல பாடல்களைப் பாடியிருக்கிறார். இப்பாடல்களையே பின்னர் 'பங்கானி' மொழியிற் 'சைதன்யர்' என்பார் மொழிபெயர்த்து, அவற்றைவங்காள தேயமெங்கும் பரவ வைத்தனர். இதுகொண்டு, இந்திமொழியைத் தென்னாட்டிலுள்ளவர்கள் பயின்றாலும், இவர்கள் வங்காள மக்களுடன் அதிற் பேசி உறவாட முடியாதன்றோ?

ஆகவே இத்தென்னாட்டவர் இந்தியைப் பயிலுதலால் அதனுதவி கொண்டு வடநாட்டவரெல்லாரோடும் உரையாடி உறவாடல் இயலாதென்பதும் நன்கு விளங்கா நிற்கும்."

*

8-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

இந்தி, இந்நாட்டுமக்களில் பெரும்பாலோரால் பேசப்படுகின்ற தென்பது உண்மையல்ல வென்று இவ்வறிக்கையில் புள்ளி விபரங்களை எடுத்துக் காட்டுவதும், அதேசமயத்தில் இந்தியை எல்லாருட் கட்டாய பாடமாகக் கற்க வேண்டுமென்ற திட்டத்துக்கு ஆதரவு தருவதும், பல மொழி-கலப்பென ஒரு மாகாண மக்களுக்கு எந்த மொழியைக் கற்பிப்பது என்று ஏங்குவதும், மாகாண மொழிகளில் ஒன்றை இன்னொரு மொழி பேசுவோருக்குக் கட்டாயப் படுத்தக் கூடாதென்ற கூறுவதும், இவற்றிற்கு மேற்கோளாக ஐரோப்பிய நாட்டுச் சரித்திரங்களை எடுத்துக் காட்டுவதும் முறைகளைக் கையாண்டு ஏன் இந்திய சர்க்கார் இரண்டு ஒடங்களில் காவைக்கின்றனர் என்பதை உணர்ந்து பார்க்கும் எவரும் நமது மொழிப் பேராட்டம் நியாயமானதென்பதையும், திராவிட நாட்டுப் பிரிவினத்திட்டம் அவசியம் என்பதையும் ஒப்புக்கொள்ளாமல் இருக்கமாட்டார்கள்—அரசியலறிவு இருந்தால்.

*

அறப்போர்

*

சென்னை தொண்டைமண்டலம் உயர்நிலைப் பள்ளிக்கூடத்தின் முன் நடத்தப்பட்டுவரும் இந்தி எதிர்ப்பு மறியல் பல ஆயிரக்கணக்கான மக்களின் ஆதரவோடும் உற்சாகத்தோடும் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகிறது.

இந்தி எதிர்ப்பு மறியலில் தோழியர் அலர் மேலு—அப்பாத்துரை அவர்கள் 17-8-48 முதல் கலந்து மறியல் செய்துவருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

பள்ளிக்கூட விடுமுறை காரணமாக மறியல் 22-8-48 வரை ஒத்திவைக்கப்பட்டிருக்கிறது. 23-8-48ல் இருந்து மீண்டும் மறியல் தொடர்ந்து நடைபெறும்.

இந்திய சர்க்கார் இரண்டு

:: ஓடங்களில் கால் வைக்கிறது ::

—●—

இந்தி, இந்தியாவிலுள்ள பெரும் பான்மை மக்களால் பேசப்படுகின்ற மொழி என்ற அடிப்படையின் கீழ்தான், அதனை இந்தியா முழுவதற்கும் பொதுமொழியாக்கவேண்டுமென்று கருதி அதன்படி இந்தியை எல்லோரும் கட்டாயமாகப் படிக்க வேண்டுமென்ற திட்டத்தை வகுத்திருக்கிறோம் — எனவே இந்தியை எல்லாரும் கட்டாயமாகப் படியுங்கள் என்று சென்னை சர்க்கார் வற்புறுத்தி அதனை இங்கு கட்டாய பாடமாகவுரையுமாறு ஆகியிட்டது. ஆனால், இந்த இந்தக் கட்டாயத் திட்டம், நாட்டுக்கு ஏற்றதல்லவென்றும், இதிலுள்ள நன்மைக்குப் பதில் தீமையே உண்டாகுமென்றும் கூறித் தமிழ் மக்கள் அதனை எதிர்த்தொழிப்பதென்ற முடிவுக்கு வந்து நேரடி நடவடிக்கையில் இறங்கியுள்ளனர்.

இந்தச் சமயத்தில் இந்திய சர்க்கார் ஒரு அதிகார பூர்வமான அறிக்கையை வெளியிட்டு, அதில், இந்தி, இந்தியாவிலுள்ள பெரும்பான்மை மக்களால் பேசப்படுகின்றதென்பது உண்மையல்ல என்று வெளிப்படையாகவே விளக்கியிருக்கிறது. அதாவது, இந்தி பேசுவோரின் தொகை மிகக் குறைவென்பதை அவ்வறிக்கையில் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறது.

சென்னை மாகாணத்தில் இந்தி பேசுவோர் சிதையாது.

பம்பாய் மாகாணத்தில் இந்தி பேசுவோர் சிதையாது.

ஒரிசா மாகாணத்தில் இந்தி பேசுவோர் சிதையாது.

பம்பாய் நகரில் மராத்தி, குஜராத்தி, உருது ஆகிய மொழிகளைப் பேசுவோருடன் இந்தி பேசுவோரும் இருக்கின்றனர்.

இந்தியும் வங்காளியும் பேசப்படும் சில ஜில்லாக்களும் நகரங்களும் இருக்கின்றன.

கல்கத்தாவில் பல மொழிகளைப் பேசுகிறவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

மத்திய மாகாணத்தில் மராத்தி

யும் இந்தியும் பேசுகிறவர்களைக் கொண்ட பகுதிகள் இருக்கின்றன.

நாகபுரியில் இந்தி, மராத்தி பேசுகிறவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

பாஞ்சாலத்தில் இந்தியும், பஞ்சாபியும் பேசப்படுகின்றன.

* * *
இவை, 14-8-48-ல் இந்திய சர்க்கார் வெளியிட்டிருக்கும் அதிகார பூர்வமான அறிக்கையில் காணப்படும் உண்மைகள்.

இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டம் நடைபெறும் இந்தச் சமயத்தில் இந்திய சர்க்கார் இந்த அறிக்கையை வெளியிட்டதற்காக நாம் அவர்களைப் பாராட்டுகிறோம்.

வடநாட்டில் பெரும்பான்மை மக்களால் பேசப்படும் மொழிகள் என்று மராத்தி—குஜராத்தி—உருது—இந்தி—ஒரியா—வங்காளி—பஞ்சாபி ஆகிய ஏழு மொழிகளைச் சர்க்கார் தங்களுடைய அறிக்கையில் குறிப்பிட்டுள்ளனர். சர்க்காரின் அறிக்கையில் குறிப்பிடப்படாத இன்னும் பல மொழிகள், வடநாட்டிலுள்ள பெரும்பான்மை மக்களால் பேசப்படுகின்றன. அவற்றையும் இங்கு வெளியிடுகிறோம்.

1. சிந்தி
2. இலந்தி
3. ராஜபுதானி
4. குமோனி
5. கவோலி
6. நேபாலி
7. சிணா
8. காஸ்மீரி
9. கோசிஸ்தானி
10. சித்ராலி
11. திராசி
12. பணை
13. கலாஷா
14. கவர்பாடி
15. இந்துஸ்தானி
16. பார்சி
17. ஆங்கிலம்
18. பாங்காநா
19. பிரஜ்பாஷா
20. கனோஜ்

21. பந்தேலி
22. அவதி
23. பகேலி
24. சத்தீஸ்கரி
25. மைதிலி
26. போஜ்புரி
27. மககி

ஆகிய இருபத்தேழு மொழிகள் வடநாட்டிலுள்ள பெரும்பான்மை மக்களால் பேசப்படுகின்றன. இவை பன்றி இன்னும் எத்தனையோ சிறு சிறு மொழிகள் வடநாட்டிலுள்ளவர்களால் பேசப்படுகின்றன.

எனவே, சர்க்காரின் அறிக்கையில் காணப்படும் ஏழு மொழிகளோடு நாம் மேலே எடுத்துக்காட்டியிருக்கும் இருபத்தேழு மொழிகளும், ஆக முப்பத்திரண்டு மொழிகள் வடநாட்டவர் பெரும்பாலரால் பேசப்படுகின்றதென்ற உண்மையை நோக்கும் போது, இந்தி மொழியை மட்டும் தங்கள் தாய்மொழியாகக் கொண்டு பேசுவோரின் தொகை வடநாட்டில் மிக மிகக் குறைந்த அளவிலே உள்ளது என்பது தெளிவாகின்றது.

இந்திய சர்க்காரின் அறிக்கையில், மத்திய மாகாணம், நாகபுரி, பஞ்சாப் ஆகிய இடங்களில்தான் இந்தி பேசுவோர் இருக்கின்றனர் என்ற விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதிலும், மராத்தி, பஞ்சாபி ஆகிய மொழிகளைப் பேசுவோருடன் இந்தி மொழி பேசுவோரும் கலந்து இருக்கின்றனர் என்றதான் சர்க்கார் அறிக்கை கூறுகின்றது.

மேலும் அந்த அறிக்கையில், பம்பாய் நகரில், மராத்தி—குஜராத்தி—உருது ஆகிய மொழிகளைப் பேசுவோருடன் இந்தி பேசுவோரும் இருக்கின்றனர் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இது, சென்னை நகரில், தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் பேசுவோருடன் இந்தி, குஜராத்தி, உருது பேசுவோர் இருப்பது போன்ற மிகமிகச் சிறு தொகையாகவும், வியாபாரத்திற்காக வெளியூர்களில் இருந்து போய் (நம் பக்கம் பார்க்க)

திராவிட நாடு

காஞ்சி] 22-8-48 [ஞாயிறு

புதுமுறைப் பிரசாரம்

✱

இப்போது நடத்தப்படும் இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டம், வெறும் மொழிப் போராட்டம் மட்டுமல்ல, கலாச்சாரப் போராட்டமுமாகும் என்று நாம் கூறினோம். இந்தி மொழியைத் தமிழ்நாட்டில் துறைப் பதன் நோக்கம், இந்நாட்டுக்கு ஒரு பொதுமொழி வேண்டுமென்பதற் காக மட்டுமல்ல, தமிழ் மக்களின் கலாச்சாரத்துக்குப் புறம்பான வட நாட்டுக் கலாச்சாரத்தை இங்கு புதுத்துவதற்காகவே இந்தத்திட்டம் வகுக்கப்பட்டதென்றும் கூறினோம். இதைக் கண்ட காங்கிரசார் பலர் மந்திரிகள் உட்பட இப்போது ஒரு புதுமுறையான — சரித்திரம் எண் டிராத பிரசாரத்தைத் தொடங்கி இருக்கின்றனர்.

இவர்களால் தொடங்கப்பட்டிருக் கும் இந்தப் புதுமுறைப் பிரசாரம் எப்படிப்பட்டதென்பதை அறிந்தால் அறிவுடைய எவரும் ஆச்சரியப் படாபல் இருக்கமுடியாது. அறிவுத் துறையில் சிறிதளவாவது தொடர்பு வைத்துக் கொள்ளாதவர்களன்றி, வேறு எவரும் இந்தப் பிரசாரத் தைச் செய்பவே மாட்டார்கள். அதிகார பலமும் அதனால் பெறற் கரிய பேறுகப் பெற்றுள்ள ஆணவ முமேதான் சிலரை இத்தகைய பித்த லாட்டப் பிரசாரத்தைச் செய்யும் படி துண்டிவிடுகின்றது. இதற்குக் காரணம், அதிகாரம் அறிவுடை யோர் கைக்கு வராதபடி செய்யும் நிலைமைக்கு நம் நாடு ஆளாக்கப் பட்டு இருப்பதுதான். இந்த இரங்கத்தக்க நிலை மாறும் வரை இத்தகைய பிரசாரங்கள் நம் நாட்டில் நடமாடிக் கொண்டதான் இருக்கும். என்ன அந்தப் பிரசாரம் என்ற கேட்கத் தோன்றும் உங் களுக்கு. அதனையும் கூறிக் கொள்ளுகிறோம்.

“கலாச்சார முறையில் இந் தியா ஓசாடாகு. இதை இடத் துக்கு ஒன்று, அந்த இடத்துக்கு இன்னொன்று என்று வெவ்வேறு

கலாச்சாரம் இந்தியாவில் கிடையாது”

என்பதுதான் இன்று காங்கிரசா ரால் செய்யப்பட்டு புதுமுறைப் பிர சாரம். இவ்வாறு பிரசாரம் செய்ப வர்கள் காங்கிரஸ் காரராய் இருந்தா லும், அவர்கள், உலகநடப்பும், சரித்திரம் கூறும் உண்மையும், அரசியலறிவும் பெறுவர்களுய்த்தான் இருக்கமுடியும் என்ற ரீதில் நினைப் பிரிகள் ரீதிகள் மட்டுமென்ன, இந் தனைக் கேள்விப்படும் எவருமே அப் படித்தான் எண்ணுவார்கள். ஆனால், இக்கனைக் கூறியவர், கதர் அணிந்து வந்தேமாதாம் பாடி—ஜெய் ஹிந்த் கூறினால் தாங்களும் காங்கிரஸ்காரர் கள் தான் என்ற அளவுக்குக் காங்கி ரசைப் பின்பற்றும் சாதாரண ஆள் அல்ல. காங்கிரசின் பேரால் நடத்தப் படும் அரசியலில் பொறுப்புள்ள ஒரு பதவியைப் பெற்றுள்ள ஒருவர் தான் இவ்வாறு கூறியிருக்கிறார்.

சென்னை அரசாங்க மராமத்து இலாக்காவுக்கு அமைச்சராக இருக்கும் தோழர் பக்தவத்சலம் அவர்கள்தான் 14-8-48-ல் மயி லாபூர் லேடி சிவசாமி அய்யர் பெண்கள் உயர் சிலைப்பள்ளி ஆண்டு விழாவுக்குத் தலைமை வகித்தபோது இவ்வாறு பேசினார். தென்னாட்டுக் கும் வடநாட்டுக்கும் ஒரே கலாச் சாரத்தான் என்பதை இவர் எந்த ஆகாரத்தின் மீது கூறுகிறார் என் பது தெரியவில்லை. கலாச்சாரம் என் றால் என்ன என்பதே இவருக்குத் தெரியாதென்றுதான் நாம் நினைக் கிறோம். ஏனென்றால் அன்று பேசிய தோழர் பக்தவத்சலம் அவர்கள்

“சமஸ்கிருதம் நமது புராதன மொழி”

என்றும் கூறியிருக்கிறார். சமஸ் கிருதம்தான் நம்முடைய புரா தன மொழி என்பதை ஆராய்ந்து கண்டறிந்த அமைச்சர், இந்தியா முழுவதற்கும் ஒரே கலாச்சாரம் என்று கூறாமல் வேறுவிதமாகக் கூறு வார் என்று எப்படி எதிர்பார்க்கமுடி யும? அதிலும் அவர் பேசிய இடம் லேடி சிவசாமி அய்யர் பள்ளிக்கூடம். அங்கு சமஸ்கிருதத்திற்கு அமைச் சர் முகலிடம் அளித்துப் பேசியிரா னிடில், அவரை அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தார் வரவேற்றமுறை அவரைத் திருப்பி அனுப்ப போது மாறி வேறுவிதமாக இருக்கும் என்

பதை எமது அன்பிற்குரிய அமைச் சர் தம்முடைய பல அனுபவங்க ளால் நன்குணர்ந்ததாலேயே அவ் விதம் பேசினார். இல்லையேல், ஒரு தமிழ்மகன், அதிலும் ஒரு பொறுப் புள்ள பதவியில் இருக்கும் ஒரு அமைச்சர், தமிழ்மொழியின் பழை மையையும் அதன் பெருமையையும் இழித்தப்பேசும் முறையில், “சமஸ் கிருதம் நமது புராதனமொழி” என்று பேசியிருப்பாரா என்பதை எண்ணிப் பாருங்கள். சமஸ்கிருதம் புராதனமொழி என்று பேசியிருந் தால்கூட நாம் வருத்தப்படமாட் டோம். ஆனால், அந்த வாசகத்தில் காணப்படும் அந்த ‘நமது’ என்ற சொல் இருக்கிறதே! அது, நம்மை (தமிழ்மக்களை) எல்லாம் சேர்த்துப் பேசப்பட்ட சொல்தானே என் பதை எண்ணும்போதுதான் நமக்குப் பலவிதமான ஐயப்பாடுகள் உண் டாகின்றன. அந்த ஐயப்பாடுகளை இப்போது நாம் இங்கு விளக்க விரும்பவில்லை. என்றாலும் பிறப்பில் தன்னை ஒரு தமிழன் என்று கூறிக் கொள்ளும் எவரும் சமஸ்கிருதமே நமது புராதன மொழி என்று ஒரு போதும் துணிந்து கூறமாட்டார் கள் என்பதை மட்டும் இங்கு எடுத்தக்காட்டாமல் இருக்க முடிய வில்லை. இட வேறுபாடு, சமஸ்கிரு தத்தை உயர்வாகப் பேசவேண்டிய நெருக்கடியை அமைச்சருக்கு உண்டாக்கிய போதிலும், அவர் இவ்விதம் பேசாமல் சமஸ்கிருதமும் நமது புராதன மொழிகளில் ஒன்று என்றவது தந்திரமாகப் பேசியிருக் கக்கூடாதா என்றுதான் நாம் அவர் மீது பரிதாபப்படுகிறோம்.

தென்னாட்டுக்கும் வடநாட்டுக்கும் கலாச்சாரம் ஒன்றுதானா அல்லது வெவ்வேறு? என்பதுபற்றி இந் நொரு சமயம் விளக்கமாக — அமைச்சருக்குக் கூடப் புரியும்வித மாக எழுதுகிறோம்.

மறைவு

“திராவிடநாடு” அலுவலகத்தில் பணி யாற்றி வரும் தோழர் பிரகாசம் அவர் களின் துணைவி அண்ணம்மாள் 11-8-48-ல் திடீரென்று இயற்கை எய்திய செய்தியை வருத்தத்தோடு தெரிவித்தக் கொள்வதுடன் துணைவிபரைப் பிரிந்து துக்கப்படும் தோழர் பிரகாசத்துக்கு ஆறு தல் கூறுகின்றோம்.

3-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

அங்கு தங்கியிருப்பவர்கள் பேசும் மொழியாகவுமே கொள்ளப்படும்.

இனி, மத்திய மாகாணத்திலும் பஞ்சாப் மாகாணத்திலும் மராத்தியும், பஞ்சாபியும், இந்தியும் பேசுவோர் கலந்து வாழ்கின்றனர் என்று அவ்வறிக்கை கூறுகின்றது.

சில ஜில்லாக்களும் நகரங்களும் இந்தியையும் வங்காளியையும் பேசும் மக்களைக் கொண்டதாக உள்ளன என்றும் அவ்வறிக்கையில் காணப்படுகின்றது. இந்த விளக்கம் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள முடியாததாக இருக்கிறது. இந்தியும் வங்காளியும் பேசப்படும் சில ஜில்லாக்களும் நகரங்களும் என்பது, இந்தி—வங்காளி ஆகிய இரண்டு மொழிகளையும் ஒருஜில்லாவில் உள்ள மக்கள் பேசுகின்றனரா? அல்லது அவ்வறிக்கையில் குறிப்பிட்டிருக்கும் சில ஜில்லாக்களும் நகரங்களும் தனித்தனி இந்தி மொழியையும், வங்காளி மொழியையும் பேசும் மக்களைக் கொண்டனவா என்பது சரியாகப் புரிந்துகொள்ள முடியாமலே இருக்கிறது. என்றபோதிலும், இந்தி மொழியை மட்டுமே பேசும் மக்களை அந்தச் சில ஜில்லாக்களில் ஒரு சில ஜில்லாக்களில் இருக்கின்றனர் என்று வைத்துக்கொண்டாலும், அது, இந்திமொழியைப் பேசுவோரின் தொகையை அதிகப்படுத்திக் காட்டுவதாக ஆகாது. ஏனென்றால் சர்க்கார் அறிக்கையின்படி சில ஜில்லாக்களில் ஒருசில ஜில்லாக்கள் பட்டும் இந்தியைத் தங்கள் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்களாகவும், மற்றும் ஒரு சில ஜில்லாக்களில் வங்காளிமொழியைத் தங்கள் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்களாகவும் தான் இருக்க முடியும். எனவே, இந்தக்கணக்கு, இந்தியாவில் உள்ளவர்களில் பெரும்பான்மை மக்கள் இந்திமொழியையே பேசுகின்றனர் என்பதற்கு ஆதாரமாக நிற்கமுடியாது. இவ்வுபகண்டத்தில் பேசப்படும் நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட மொழிகளில் இந்தி மொழியும் சிலரால் பேசப்படுகின்ற தென்று தான் கொள்ளமுடியுமேயன்றி, இங்குள்ள நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட மக்களில் இந்திபேசுவோரின் தொகையை மிகுதியாக உள்ளதென்று ஒருபோதும் கூறமுடியாது. நாம் கூறும் இவ்வுண்மையை இந்தியசர்க்கார் வெளியிட்டிருக்கும்

அறிக்கையும் நன்கு வலியுறுத்தி, இந்திபேசுவோர் குறிப்பிட்ட ஒரு சில இடங்களில்தான் இருக்கின்றனர் என்ற உண்மையை வெளியிட்டிருக்கிறது.

இனி, இவ்வறிக்கையை வெளியிட்ட சர்க்கார், தங்கள் தலைநகராகிய டில்லியை உள்ளடக்கி நிற்கும் ஐக்கிய மாகாணத்தில் பேசப்படும் மொழி எது என்பதைக் குறிப்பிடவில்லை. ஐக்கியமாகாணத்தில் பேசப்படவேது இந்தி மொழியா அல்லது இந்துஸ்தானியா என்பது இங்குள்ள பலருக்குத் தெரியாது.

மத்திய மாகாணத்தில் பேசப்படும் மொழி, இப்போது சென்னைமாகாணத்தில் கட்டாய பாடமாக்கப்பட்டிருக்கும் இந்திமொழி அல்லவேன்பதையும், இந்துஸ்தானியா அங்கு பேசப்படும் மொழி என்பதையும் அறிந்தால் இவ்வுள்ள பலர் ஆச்சரியப்படுவார்கள். இதற்கு மட்டுமல்ல இங்குள்ளவர்கள் ஆச்சரியப்படுவது; இந்திவேறு—இந்துஸ்தானிவேறு என்று சொன்னால்கூட இங்குள்ளவர்கள் ஆச்சரியப்படுவார்கள். ஏனென்றால், இந்திவேறு—இந்துஸ்தானிவேறு என்பதை அறிந்து கொள்ளக்கூடிய அளவுக்குக்குக்கூட அவ்விண்டு மொழியும் வளம் அடைபயில்கூட இது மட்டுமல்ல, இக்கையையா அல்லது இந்துஸ்தானியையா இந்நாட்டின் போது மொழியாக்குவது என்ற முடிவே இன்னும் இந்திய சர்க்காரால் செய்யப்படவில்லை என்பதே இங்குள்ள பலருக்கு இன்னும் தெரியாது. பண்டிதநேரு அவர்கள் இந்தஸ்தானி தான் இந்நாட்டுப் பொதுமொழி என்கிறார். வேறுசிலர் இந்திதான் அதற்கு ஏற்புடையது என்கின்றனர். இந்த நிலையில்தான் சென்னை அரசாங்கம், இந்தியோ—இந்துஸ்தானியோ, அவர்களுக்கே தெரிபாத ஒன்றைக் கட்டாயபாடமாக்கி, அது காரணமாக ஒரு போராட்டத்தைத் தமிழ்மக்கள் நடத்துவதற்கு வழி கோலிவிட்டது. தமிழ்நாட்டில் இத்தியோ அல்லது இந்துஸ்தானியோ கட்டாயபாடமாக்கக்கூடாதென்பதற்காக நேரடி நடவடிக்கை எடுத்துப் போராட்டம் நடைபெறுகின்றது. மத்திய சர்க்காரில், இந்தி பொது மொழியா அல்லது இந்துஸ்தானி பொதுமொழியா என்ற போராட்டமே இன்னும் துவக்கப்படவில்லை. அண்மையில் சென்னைக்கு வந்திருந்த

பண்டிதநேரு அவர்கள், இந்தி பொதுமொழியாவதைத் தம்முடைய முழுப்பலத்தையுங்கொண்டு எதிர்த்து, இந்துஸ்தானியையே இந்நாட்டின் பொதுமொழியாக்கப் போராடுவேன் என்ற உறுதியுடன் கிறார்.

எனவே, மத்திய சர்க்காரால் முடிவு செய்யப்படாத ஒரு திட்டத்தை, அந்தச் சர்க்காருக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பதைத் தவிர வேறுவழியில்லை என்ற கருதும் சென்னை சர்க்கார் டைமுறைக்குக் கொண்டுவந்ததுமல்லாமல், அதனைக் கட்டாயப்படுத்தியும் விட்டது.

மத்தியசர்க்காருக்கும், மாகாண சர்க்காருக்கும் இடையே உள்ள இந்த இரங்கத்தக்க—கீழ்த்தரமான நிலையை வெளியுலக அரசமன்றங்கள் அறிந்தால் எவ்வளவு கைதழுக்கிடமாகும் என்பதில்கூட இந்நாட்டு அரசியல் தலைவர்கள் கவலைப்பட மாட்டார்கள் போல் தெரிகிறது.

மத்தியசர்க்காரின் கீழ் இருக்கும் ஒரு மாகாண சர்க்கார், மத்தியசர்க்காரால் முடிவு செய்யப்படாத ஒரு திட்டத்தை எப்படி டைமுறைக்குக் கொண்டுவரலாம் என்ற எவ்வேளும் கேட்டால் என்னசொல் கூறுவார்களோ தெரிவிக்கலை.

சென்னைசர்க்காரின் இந்தப்போக்கைப்பார்க்கும்போது நமக்கு ஒரு கதை தான் நினைவுக்கு வருகிறது. ஒரு ஊரில் ஒருதாசி இருந்தாளாம். அவள், கன்னிடம் வருபவர்களிடம் ஆயிரம் பொன் வாங்குவாளாம். ஒரு ஏழை அந்தத்தாசியிடம் போனதாக ஒருகனவு கண்டாள். தாள் கண்டகனவைத் தன்னுடைய நண்பன் ஒருவனிடம் கூறினாள். அந்தச் சமயத்தில் அந்தத்தாசி அவ்வழியே வந்தாளாம். வந்தவள், அந்த ஏழையை நோக்கி, 'நீ என்னிடம் வந்ததாக உன்னுடைய நண்பனிடம் கூறினாய், எனவே எனக்குச் சேரவேண்டிய ஆயிரம் பொன்னையும் தா' என்று கேட்டாளாம். அதனேட்ட ஏழை, 'நான் கனவுகண்டேனேயன்றி உன்னிடம் உன்னைப்பாகவே வாசில்கூடே, அப்படியிருக்க நீ எப்படி என்னிடம் பணம் கேட்கலாம்' என்ற கேட்டாளாம். அதற்கு அந்தத்தாசி, 'நீ கண்டது கனவாயினும், என்னிடம் வந்த நீ எந்தவிதமான இன்பத்தை துன்பவாயோ அந்த இன்பத்தைக் கனவிலேயே நீ துன்பத்து

விட்டாய், ஆகையால் எனக்குச் சேரவேண்டிய ஆயிரம் பொண்ணும் கொடு' என்ற கூறி அந்த ஏழை மீது வழக்குத் தொடுத்தாளாம். தீர்ப்புக்கூறிய நீதிபதி, ஒருசிலைக் கண்ணாடியை வரவழைத்து, கண்ணாடியில் தெரியக்கூடியதாக அதற்கு எதிர்ப்பக்கத்தில் ஆயிரம் பொண் அடங்கிய பை ஒன்றைத் தொங்க விட்டு, அந்தத்தாசியை நோக்கி, 'அதோ உனக்குச் சேரவேண்டிய பணம் அந்தக் கண்ணாடிக்குள் இருக்கிறது, எடுத்துக்கொள்' என்ற கூறினாராம். அது கேட்டதாசி, 'கண்ணாடியில் தெரிகிற பணம், பணத்தின் நிழலையன்றி உண்மையான பணமல்லவே' என்று கூறினாளாம். 'அப்படியானால், இந்த ஏழை உன்னிடம் வந்ததாகக் கணவு நண்டை மட்டுமே அப்படி உன்னிடம் உண்மையாகவே வந்தான் என்று கூறமுடியும்' என்று நீதிபதி கேட்டாராம். தாசி வெட்கித் தலை குனிந்து சென்ற விட்டாளாம். இந்தக் கதைக்கும் இன்று சென்னை சர்க்கார் வகுத்திருக்கும் கட்டாய இந்தித் திட்டத்திற்கும் யாதாபினும் வேறுபாடு காண முடியுமா?

காங்கிரஸின் திட்டங்கள் பலவற்றுள், இந்நாட்டுக்கு ஒரு பொது மொழி வேண்டுமென்பதும் ஒன்றாக இருந்தது. இத்திட்டம், ஆங்கிலேயர் இந்நாட்டை ஆண்டுகொண்டிருந்த காலத்தில் காங்கிரசால் வகுக்கப்பட்டது. ஆங்கிலேயர் இந்நாட்டை விட்டுப் போய்விட்டால், அப்போது, இப்பொழுது பொது மொழியாக இருக்கும் ஆங்கிலமும் அவர்களுடன் போய்விடும் என்று காங்கிரசார் எண்ணினர்—அதற்கேற்ப, ஆங்கிலம் போய்விட்டால் அதற்குப் பதிலாக ஒரு பொது மொழி இந்நாட்டுக்குத் தேவை என்ற கருதினர்—ஆங்கிலேயர் போய்விட்டனர். ஆனால் அவர்களுடைய மொழியான ஆங்கிலம் மட்டும் இங்கிருந்து போகவில்லை—போகும்படி செய்யவும் முடியவில்லை. இது மட்டுமல்ல, "ஆங்கிலம் இங்கிருந்து போகக்கூடாது—அது நமக்கு மிகவும் தேவை—ஆங்கிலம் மட்டுமல்ல, பிரஞ்சு, ஜர்மனி, ஜப்பான் முதலான மொழிகளும் நமக்குத் தேவை" என்று ஆங்கிலத்தை விரட்டியடிப்பதாகக் கூறிய காங்கிரஸ் தலைவர்களே இன்று கூறுகின்றனர். என்றாலும், இந்நாட்டுக்கு ஒரு பொதுமொழி வேண்டுமென்று விம்புக்காவது சொல்லுகின்றனர். எனவேதான் சென்னை சர்க்காரின் கட்டாய இந்தித் திட்டத்துக்கு நேர்கோளாகக் கணவுக் கதையைக் கூறினோம்.

ஆங்கிலம் போய்விட்டால் அந்த இடத்துக்கு இந்நாட்டு மொழிகளில் ஒன்றைப் பொதுமொழியாக வைக்க வேண்டுமென்ற காங்கிரசாரின் எண்ணம், குறைந்தது இன்னும் ஒரு நூற்றாண்டுக்காவது நடைமுறைக்குக் கொண்டுவர முடியாத அளவுக்கு ஆங்கிலத்தின் பொதுத்தேவை இவ்வு இன்றியமையாததாக இருக்கின்றது ஆங்கிலத்தின் தேவையையும் அப்போடு ஒழிக்க வேண்டுமானால் 1948-ல் இந்நாடு 2018-வது ஆண்டுவரை இருந்துள்ள அந்தப் பாளையங்கடங்களிலும் ஆங்கிலத்தின்வசனைக் கூடப் புகழிடக் கூடாது. அப்பொழுதுக்கூட ஆங்கிலத்தின் தேவையை நாம் அடியோடு ஒழித்துவிட முடியாது. வெளிநாட்டுத் தொடர்புக்கு அந்தக் காலத்திலும் ஆங்கிலத்தான் தேவைப்படுகிறது. ஆனால், அந்தத் தேவை மிக மிகச் சிறு அளவில்தான்—வெளிநாடுகளுடன் தொடர்பை வளர்க்கக்கொள்ள வேண்டிய ஒரு சிலருக்கு மட்டுமே தான் தேவைப்படுகிறது. இந்தநிலை ஏற்படும்போது இந்நாட்டுக்கு ஒரு பொது மொழியின் தேவையே இல்லாது போய்விடும்.

எப்படியென்றால், இந்நாட்டுக்கு ஒரு பொதுமொழி தேவையென்ற காங்கிரஸின் திட்டம் போலவே, இந்நாடு மொழிவழி பிரிக்கப்பட வேண்டும் என்பதும் காங்கிரஸின் திட்டங்களுள் ஒன்றாகும். மொழிவழி நாடு பிரிக்கப்பட்டு விட்டால் இவ்வுபகண்டத்துக்கு ஒரு பொது மொழி புதிதாக உண்டாக்கப்படல் வேண்டுமென்னும் திட்டம் அடிபட்டுப் போய்விடும். வெளிநாட்டுத் தொடர்புக்காக நாம் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் ஆங்கிலமே, மொழிவழி மாகாணங்கள் பிரிக்கப்பட்ட பின்னர் இங்குப் போதும் என்ற நிலைமையே ஏற்பட்டுவிடும். மொழிவழி மாகாணங்கள் பிரிக்கப்பட்ட பின்னர், ஒவ்வொரு மாகாணங்களுக்கு இடையே ஏற்படும் பொதுத்தொடர்பு நாடு வெளிநாடுகளுடன் வைத்துக்கொள்ளும்

தொடர்பைவிட அதிகமாக இருக்க முடியாது.

மொழிவழி மாகாணங்கள் பிரிக்கப்பட வேண்டுமென்ற திட்டத்தை வகுத்த காங்கிரசே, இந்நாடு முழுவதும் ஒரு பொதுமொழி தேவை என்ற திட்டத்தையும் வகுத்தது முன்போசனையே நெய்யப்பட்ட காரியமல்ல. ஒருவேளை, பொது மொழித் திட்டம், மொழிவழி மாகாணங்கள் பிரிக்கப்பட வேண்டுமென்ற திட்டத்தை வகுக்குமுன் செய்யப்பட்டதாயினும், மொழிவழி மாகாணங்கள் பிரிக்கப்பட வேண்டுமென்ற திட்டம் வகுக்கப்பட்டவுடனே பொதுமொழித் திட்டத்தின் தேவையின்மையை உணர்ந்து அதனைக் கைவிட்டிருக்க வேண்டும். அங்ஙனம் செய்யாமல், மாகாணப் பிரிவினைத் திட்டத்தையும், பொதுமொழித் திட்டத்தையும் ஒன்றாகப் பிணைத்து வைத்துக் குழப்புவது அரசியல் அறிவுக்குப் புறம்பான காரியமாகும்.

இந்தக் குழப்பம், நாடு விடுதலை அடைந்து, நாட்டின் ஒரு பகுதி தனியாகப் பிரிந்துபோன பின்னருங்கூடத் தெளியவில்லை. இந்தத் தெளிவற்ற நிலைமையை 14-8-48-ல் வெளிவந்த இந்திய சர்க்காரின் அறிக்கை கண்ணாடிபேல் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. அந்த அறிக்கையில்,

“குழந்தைகளுக்கு அவர்களின் தாய்மொழியில்தான் கல்வி போதிக்க வேண்டுமென்ற கொள்கையில் இருந்து மாறினால், அது குழந்தைகளுக்குத் தீமையாவதுடன், சமூக நன்மைக்கும் அதனால் கெடுதல்”

என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இது, சர்க்காரின் குடிப்ப நிலையை எடுத்து விளக்கும் முசல் கட்டமாகும். இந்திய சர்க்காரின் இவ்வறிக்கையினால், குழந்தைகளுக்கு அவர்களின் தாய்மொழி அல்லாத வேறு மொழிகளைக்கூடக் கற்பிக்க வேண்டிய நிலைமையில் இந்திய சர்க்கார் தங்களுடைய அரசியல் திட்டத்தை வகுத்து வைத்திருக்கின்றனர் என்பது தெரிகிறது. இல்லையேல் அறிக்கை இந்தவகையில் பெற்றிருக்க முடியாது. குழந்தைகளின் கல்வி முறை அவர்களின் தாய்மொழியிலேயே இருக்கவேண்டுமென்பதற்கு விளக்கமாக கூறி அறிக்கை வெளியிட வேண்டிய இக்கறியைப்பாராமல் அதுவுமே இல்லை, இதற்காக இந்திய

சர்க்கார் ஏன் ஒரு அறிக்கையை வெளியிட்டதென்பதே புரியவில்லை. பிரிக்கப்பட வேண்டிய பல பகுதிகளை ஒன்றாகப் பிணைத்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற பேராசையை இவ்வறிக்கை வெளிப்படுத்துகின்றது.

இந்தப் பேராசையின் முழுவிடயமும் இவ்வறிக்கையின் இரண்டாவது கட்டத்தில் நன்கு தெரிகின்றது.

“கல்விக்குச் சிறந்ததான இந்தக் கொள்கையை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வருவதில் எதிர் பாரதவிதமாக எதிர்ப்போ தொல்லைகள் உண்டாகின்றன. கல்வி கற்பிக்க வேண்டியது இன்ன மொழி என்று எதைக் கருதுவது என்ற சிக்கல் எழுகின்றது. இந்தியாவில் ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் பல மொழிகள் பேசப்படுகின்றன.”

என்று இவ்வறிக்கையில் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்திய சர்க்கார் ஏன் இந்தச் சிக்கலையும் தொல்லையையும் தன்மீது போட்டுக்கொண்டு அவதிப்பட வேண்டுமென்பதுதான் விளக்க வில்லை. கையில் வெண்ணெயை வைத்துக்கொண்டு நெய் இல்லையே என்று அவதிப்படுவது போல், மொழி வழி மாகாணப் பிரிவினைத் திட்டத்தைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு குழந்தைகளுக்கு எந்த மொழியில் கல்வி கற்பிப்பது என்ற கவலையை ஏன் வறிதே உண்டாக்கிக் கொள்ளவேண்டும்? மொழிவழி மாகாணங்கள் பிரிக்கப்பட்டு விட்டால், அந்தந்த மாகாணங்களில் உள்ள குழந்தைகள் தங்கள் தாய் மொழியில்தானே கல்வி கற்றுக் கொள்வார்கள். கையால் கிள்ளி எறிய வேண்டியதைக் கோடரி கொண்டு வெட்டுவதுபோல் நிலைமையை ஏன் இன்னும் வளர்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்? செய்ய வேண்டிய முதன்மைக் காரியத்தைக் கடைசியில் கொண்டுபோய்ப் போட்டு விட்டுத், தேவையற்றதும்—விரும்பத்தகாததுமான ஒன்றை முன்னால் கொண்டுவந்து வைத்துக்கொண்டு, “இதில் தொல்லை இருக்கிறதே! சங்கடம் ஏற்படுகிறதே! சிக்கல் உண்டாகிறதே!” என்று ஏன் கவலைப்பட வேண்டும்? இவ்வாறு செய்வது, “பொதுமக்களுக்கு நன்மைகள்

ஏதோ நன்மைகளைச் செய்யலாம் என்று எவ்வளவோ முயற்சிக்கிறோம். ஆனால், நிலைமை சிக்கலாகவும், சங்கடமாகவும் இருக்கிறதே” என்று பாவனை செய்து பொதுமக்களின் ஆசையைத் தங்கள் பக்கம் திருப்புவதற்காகச் செய்யப்படும் அரசியல் சூழ்ச்சியேயன்றி வேறொன்றமல்ல என்பதை அறிவதற்கு நீண்ட ஆராய்ச்சி எதுவும் தேவையில்லை. சர்க்கார் தங்களுக்குக்கும் பேராசையை மறைக்கவே இவ்வாறெல்லாம் அறிக்கைகள் வெளியிடுகின்றனர் என்பதும் வெளிப்படை. இதனை வலியுறுத்தும் முறையிலேயே இந்தியசர்க்கார் தங்களுடைய அறிக்கையை மேலும் விரிவாக்கி விளக்கம் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

“சென்னை மாகாணத்தில், தமிழ்—தெலுங்கு—கன்னடம்—மலையாளம் ஆகிய நான்கு முக்கிய மொழிகள் இருக்கின்றன”

என்று அவ்வறிக்கையில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்த நான்கு மொழிகளைப் பேசும் மக்களுக்கும் பொதுவான ஒரு அரசியல் திட்டத்தை அமைத்து இந்நூல்வரும் ஒன்றாக வழுவதற்குரிய அமைப்புக் காங்கிரஸ் திட்டத்தில் இல்லை என்பது உண்மைதான். ஆனால் மொழிவழி மாகாணங்கள் பிரிக்கப்பட வேண்டுமென்ற திட்டம் காங்கிரஸில் இருக்கும்போது, சென்னைமாகாணத்தில் நான்கு மொழிகளைப் பேசுவோர் இருக்கின்றனவே! இவர்கள் எந்த மொழியைக் கற்றுக்கொள்வது என்ற கவலை இந்திய சர்க்காருக்கு உண்டாகி ஏன் அவர்கள் கவலைப்பட வேண்டுமென்பதுதான் விளக்க வில்லை.

இனிக், காங்கிரஸின் திட்டப்படி சென்னை மாகாணம் மொழிவழி பிரிக்கப்பட்ட போதிலும், தமிழ்—தெலுங்கு—கன்னடம்—மலையாளம் ஆகிய மொழிகளைப் பேசும் மக்கள் கலாச்சார பழக்க வழக்கங்களில் ஒரு தன்மையையே உடையவர்களாயு, இனத்தில் ஒன்றாகவும் இருப்பதால் இந்நூல்வரும் பொதுவான ஒரு அரசியல் திட்டத்தை வகுத்து, இந்தியசர்க்காரின்—வடநாட்டின் பிடியிலிருந்து விலகித் தனியாக வாழவேண்டும்—வாழமுடியும் என்பது திராவிடர்கழகத்தின் திட்டமாகும். இது நடைமுறைக்கு வரும் போதுகூட, தமிழ்—தெலுங்கு—

கன்னடம்—மலையாளம் ஆகிய நான்கு மொழிகளில் எதைக் கற்றுக்கொள்வது என்ற சிக்கலை ஏற்படாது அரசியல் அனைவருக்கும் பொதுவாக இருந்தாலு, அவரவர்களின் தாய்மொழிகளை அவரவர்கள் கற்றுக்கொள்ளும் உரிமைமொழியாக இருக்கும். அரசியல் பொதுக்காரியங்களுக்குமட்டும் இக்காரணமொழிகளில் ஏதாவதொன்று—பெரும்பான்மை மக்களால் பேசப்படும் மொழி தேர்ந்தெடுக்கப்படும். அதிலும் திராவிடநாட்டிலிருந்து போய் வெளிநாடுகளில் தங்கியிருக்கும் மக்களில் பெரும்பாலோர் எந்தமொழியைப் பேசுகின்றார்களோ அந்த மொழியே அரசியல் பொதுமொழியாகத் திகழும், அல்லது இப்போது நடைமுறையில் பொதுமொழியாகப் பயன்படும் ஆங்கிலமே, அது இருக்கும் வரை அல்லது தேவைப்படும்வரை திராவிடநாட்டு அரசியல் பொதுமொழியாகவும் இருக்கும். எனவே இந்திய சர்க்கார் இப்போது உண்டாக்கிக் கொண்டிருக்கும் சங்கடமான நிலைமையைத் திராவிட அரசு எந்தக்காரணத்தைக் கொண்டும் உண்டாக்கிக் கொள்ளாது—உண்டாக்கிகொள்ளும் நிலைமையும் ஏற்படாது.

இனி இந்திய சர்க்காரின் அறிக்கையில் கூறப்பட்டிருக்கும்,

“சென்னை மாகாணத்தில் தமிழும் தெலுங்கும் பேசுபவர்கள்வராமாக இருக்கின்றனர்”

என்பதற்கும் பொருளே இல்லை. சென்னை மாகாணத்தில் இருக்கும் தெலுங்கு பேசும் மக்களில் நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றொன்பதாய் சென்னை மாகாணத்திலுள்ள எந்தக் காலத்திலும்—எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் தெலுங்கு நாட்டுக்குப் போகமுடியாத நிலையை ஏற்படுத்திக் கொண்டவர்கள். இவர்கள் பல காலமாகவே தமிழ்மக்களோடு கலந்து வாழ்பவர்கள். இவர்களின் தாய்மொழி தெலுங்காக இருந்தாலும் வாழ்க்கைத்தொழில் முழுவதும் தமிழ்மொழியே பயன்படுகின்றது. விட்டில் சிற்சில சமயங்களில் தெலுங்கு பேசப்படுகின்றதே தவிர, மற்றக் காலங்களில் எல்லாம் தமிழ்தான் அவர்களின் வாழ்க்கையொழியாக இருக்கிறது. கல்விக்கப்பற்றக் கூட முல்மொழியாக அல்லாத தமிழைத்தான் விருப்பி அறிந்து கொள்கிறார்கள்.

மொழியான தெலுங்கைக் கற்க வேண்டுமென்ற விருப்புகள் சிலநாள் அதனை இரண்டாவது மொழியாகவே எடுத்துக் கற்றுக்கொள்ளுகின்றனர். இன்னும் விளக்கமாகச் சொல்ல வேண்டுமானால், தமிழ்நாட்டில் வாழும் தெலுங்கர்களிடம் பலர், தங்கள் தெலுங்கர்-தங்கள் தாய் மொழி தெலுங்கு என்பதைக்கூட மறந்துவிட்டனர் என்பது வெளிப்படும். மதுரை, இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி முதலான பகுதிகளில் வாழும் தெலுங்கர்கள் பலருக்குத் தெலுங்குமொழி பேசக்கூடத் தெரியாது. தங்கள் தெலுங்கு நாட்டிலிருந்துவந்து குடியேறினவர்களின் வழிவந்தோர் என்பதைக்கூட அவர்கள் மறந்துவிட்டனர். இந்த நிலையில் 'சென்னை நகரத்தில் தமிழும் தெலுங்கும் பேசுவோர் ஏராளமாக இருக்கின்றனர். இவர்கள் எந்த மொழியைக் கற்றுக் கொள்வது? என்ற கவலை இந்திய சர்க்காருக்கு ஏன் ஏற்பட்டது என்பதுதான் விளங்கவில்லை. தமிழ்நாட்டில் நெடுங்காலமாக வாழும் தெலுங்கர்கள், தெலுங்கு கற்றுக் கொள்ள விரும்பினால், அந்த வசதி இப்போது இருப்பதைவிட அதிகமாகவே தீரவிட அரசில் இருக்கும்.

இனி, ஒரு மாகாண மொழியை இன்னொரு மாகாண மக்களுக்கு வலிந்துபுகுத்துவதுகூடா தென்பதை இந்திய சர்க்கார் ஒப்புக் கொண்டு அதற்குச் சில மேற்கோள்களையும் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறது.

“ஐரோப்பிய நாடுகளின் சரித்திரமும் ஒரு எச்சரிக்கையாக இருக்கிறது. இங்கிலாந்து, அயர்லாந்தின்மீது ஆங்கில மொழியைத் திணித்துவிட்ட முயன்றது. ஜெர்மனி, ஜெர்மன் மொழியைப் போலந்துக்காரர்கள் மீதும், கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகள், தங்களுக்குட்பட்ட வெளிமொழி பேசுவோர்மீது தங்கள் மொழியையும் புதுத்த முயன்றார்கள். ஆனால் அந்த முயற்சிகளின் பலன் எல்லாம் முடிவில் ஆபத்தாகவே ஆயின. ஐரோப்பிய நாடுகள் செய்துபார்த்ததொன்றையே இந்தியர் இங்கு செய்துபார்ப்பதென்பதற்கு நியாயமில்லை.”

என்றும் இந்திய சர்க்காரின் அறிக்கை கூறுகிறது. இது, உண்மையிலேயே வரவேற்கத்தக்கதாகும். ஒரு மாகா

ணத்திலுள்ள மக்கள் பேசும் மொழியை இன்னொரு மாகாண மக்களுக்கு வலிந்து புகுத்துவது போன்ற ஆபத்தான வேறொன்றும் இல்லை என்பதை நாமும் ஒப்புக் கொள்கிறோம். இங்கிலாந்து தன்னுடைய மொழியான ஆங்கிலத்தை அயர்லாந்து மக்களின்மீது திணிக்க முயன்றதை ஆபத்தான காரியமென்று ஒப்புக்கொள்ளும் இந்திய சர்க்கார், ஐக்கிய மாகாணத்திலும் மத்திய மாகாணத்தில் சில பகுதிகளிலும் பேசப்படும் இந்துஸ்தானியையோ அல்லது இந்தியையோ சென்னை மாகாணத்தில் ஏன் வலிந்து திணிக்கிறார்கள் என்பதை அவர்கள் சித்தித்துப்பார்த்தார்கள்? அயர்லாந்தாவது இங்கிலாந்துக்கு அண்மையில் இருக்கிறது — கலாச்சார பழக்கவழக்கங்கள் இங்கிலாந்துக்கும் அயர்லாந்துக்கும் ஒரே இன அடிப்படையில் இருப்பதால் ஒன்றாகவே இருக்கிறது. என்ற போதிலும் அயர்லாந்து மக்கள் ஆங்கிலோடு சேர்ந்துவாழ விரும்பவில்லை — ஆங்கில மொழியைத் தங்கள் மொழியாகவும் கொள்ளவில்லை — தனி அரசு, தனி மொழி என்ற கோட்பாட்டிண்கிழ எல்லா அமைப்புக்களையும் உண்டாக்கிக்கொண்டனர். ஆனால், தமிழ்நாடு எங்கே இருக்கிறது? ஐக்கிய மாகாணம் எங்கே இருக்கிறது? சென்னைக்கும் டில்லிக்கும் இடையே இரண்டாயிரம் கல் தொலைவு இருக்கிறதே! மொழித்தொடர்போ, இனத்தொடர்போ, கலாச்சார பழக்கவழக்கத் தொடர்போ வடநாட்டுக்கும் தமிழ்நாட்டுக்கும் எப்போதாவது ஒன்றாக இருந்ததா? இல்லையே. அப்படியிருக்க, வடநாட்டு மொழியான இந்தியையோ, இந்துஸ்தானியையோ தமிழ்நாட்டு மக்கள் கற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்ற முயற்சிகள் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற காட்டுமிராண்டிக் கூச்சல் போடுவானேன்? இவ்வித செய்வது ஆபத்தென்பதைச் சரித்திரங்கள் வாயிலாக உணர்ந்த பின்னரும் இந்திய சர்க்கார் ஏன் இந்த ஆபத்தோடு விளையாடுகின்றனர் என்பதுதான் தெரியவில்லை.

இங்கிலாந்துடன் பிணைக்கப்பட்டிருந்த அயர்லாந்து தனி நாடாக இருக்கும்போது, இங்கிலாந்தைவிட எத்தனையோ மடங்கு பெரிதான இவ்வுபாண்டம், அதிலும் பல்வேறு மொழிகளையும், கலாச்சார பழக்க

வழக்கங்களையும் கொண்ட நாடுகளை உடைக்கிய, இந்த உபாண்டம், கலாச்சார மொழிப்பிழி தனித்தனி அரசாகத் திகழ முடியுமா? இதனைச் சரித்திரம் படித்த அரசியலறிஞர்கள் சிந்தித்துப்பார்க்கவேண்டாமா? சரித்திரங்களால் பெறப்படும்பாடம் படுகுழியில் விழுவதற்கா பயன்பட வேண்டும?

மேலும் இந்திய சர்க்கார் தங்களுடைய அறிக்கையில் இன்னொரு உண்மையையும் வெளியிட்டிருக்கிறது.

“மாகாண சமஸ்தான சர்க்கார்கள் எந்தக் கூட்டத்தார் மீதும் குறிப்பிட்ட மொழியைக் கட்டாயப்படுத்த தாமஸ் இருக்கவேண்டும்”

என்று கூறியுள்ளது. அதாவது, ஒரு மாகாணத்தில் பலமொழிகள் பேசப்பட்டால், அம்மொழிகளில் குறிப்பிட்ட ஒன்றை அம்மாகாணத்திலுள்ள குழந்தைகள் அனைவருக்கும் கட்டாயப்படுத்தக்கூடாது என்பதே இதன் பொருள். ஒரு மாகாணத்தில் பேசப்படும் பலதிறப்பட்ட மொழிகளில் குறிப்பிட்ட ஒன்றைமட்டும் அம்மாகாணத்திலுள்ள அனைவருக்கும் கட்டாயப்படுத்துவது கூடாதென்பதை உணரும் இந்திய சர்க்கார், ஒரு மாகாணத்துக்குப்பிறப்பான இன்னொரு மாகாண மொழியைப் பட்டும் எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் கட்டாயப்படுத்தவது முறையாகாதென்பதை ஏன் உணரவில்லை? ஒரு மாகாண மொழிகளாவது ஏதாவதொரு வழியில் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புள்ளவையாகவே இருக்கும், எடுத்துக்காட்டாக சென்னை மாகாணத்தில் பேசப்படும் தமிழ் — தெலுங்கு கன்னடம் மலையாளம் — துளு ஆகிய மொழிகள், தமிழ் மொழியில் இருந்து முனைத்த கிளை மொழிகளாகும். என்ற போதிலும் ஒரு மொழியைப் பேசும் மக்களுக்கு அம்மொழிக்கு மிக நெருங்கிய தொடர்புள்ள இன்னொரு மொழியைக் கட்டாயப்படுத்தக்கூடா தென்பதை உணரும் சர்க்கார், மாகாணத்துக்கு மாகாணம், மொழிக்கு மொழி எந்த விதமான தொடர்புமற்ற ஒன்றை வலிந்து கட்டாயப்படுத்தும் கொடுமையை ஏன் உணரவில்லை? இங்மனம் செய்வது அரசியல் தந்திரமா? ஏமாற்று வித்தைமா? பாசாங்குதையா? பாரத நாட்டின் குழச்சியா?

(2-வது பக்கம் தொடர்க்க)